

Drago B. Rotar
(27. oktober 2010)

OD MOBINGA DO LINČA

(odgovor na spis ge. Vesne Mikolič »Dejstva in resnice o FHŠ«, *Delo, SP*, 16. 10. 2010)

*Butalci so gadje: tisto leto, ko sta bili dve kravi za en par,
so se Butalci skregali s pametjo, pa so zmagali Butalci – kaj mislite! – in ne pamet.*

Fran Milčinski, *Butalci*, Založba Karantanija, Ljubljana, b. d.

Najraje ne bi reagiral na to nenehno ponavljano deklamiranje o brezmadežnosti s podpisom dekanje UP FHŠ. Prvič zato, ker je utrujajoče brati venomer isto in dokazovati že ne vem kolikokrat dokazano, drugič pa zato, ker se vse to dogaja na diskurzivnem terenu, ki akterjem odreka osebno doživljanje nadlog in osebno odgovornost. Cicerov rek *Nomina sunt odiosa (Pro Roscio)*, seveda dekontekstualiziran, je uporabljen za varovanje tistih, ki jih je po mnenju urednikov in ljudi iz medijev treba varovati zaradi kaste, v katero sodijo. In o tem, ali sodijo v pravo kasto, odloča urednikov (novinarjev) »instinkt«, »čut za spodobnost«, ne pa kako formalizirano merilo. In to ne glede na to, kako *odiosæ* so osebe, ki nosijo ta imena. Tako se zgodi, da vas krdelo uzmovičev in nastopačev lahko valja po blatu z vašim imenom in priimkom, delovnim mestom in še s čim, če mu je le pripisan ali »pričuten« dostojanstveniški status, medtem ko vi (pa čeprav z vsaj enakimi formalnimi kvalifikacijami in z mednarodno znanstveno reputacijo, ki pa tega ne razglašate na jumbo plakatih) ne smete imenovati nikogar iz krdela, ki vas preganja, ker tako veleva medijski čut za spodobnost. V realnosti pa so stvari vselej načelne in osebne. Ali si lahko predstavljate zatiranje, ki ga ne izvajajo osebe in ne prenašajo osebe. Je zato kaj manj družben fenomen? Ali kaj manj govorite *ad rem*, če ne izpuščate persone, ki so avtorice teh *rerum*?

Kakorkoli že, še na misel mi ne pride, da avtorstva ne bi pripisoval avtorjem z imenom in priimkom. Uredniki pa bodo odločili, ali bo odgovor (do katerega imam pravico po zakonu, a kaj ko je tudi zakon podrejen dostojnosti in nezavedni hierarhiji) izšel v njihovem časniku, upam le, da bodo to storili pri

priči in da me ne bodo poskušali pregovoriti v kompromis, ki te razprave spreminja v zasebna nategovanja med neodgovornimi neznanci.¹

Poleg tega mislim, očitno v nasprotju z dekanjo V. Mikolič in njenimi, da imajo asistenti prav tako imena in priimke kakor vsi drugi, da so njihovi argumenti enako težki kakor argumenti kogarkoli, da dostojanstveniške hierarhije argumentov ni in da akademski naslovi, stari in tisti, s katerih še kaplja barva, pri argumentirani debati nimajo nobene veljave. Zunaj Srednje Evrope in njenih provinc se ljudje, ki bi lahko napisali cele strani častnih ali drugih drdrdr..., podpisujejo z imenom in priimkom in s tem dajejo vedeti, da so za izjave, napake, dosežke itn. odgovorni osebno oni, ne pa njihova stopnja, četica ali ustanova.

O resničnostnem statusu besedila, ki ga je podpisala V. Mikolič, pravzaprav pove malone vse njena prva referenca; Vaclav Havel in njegova opredelitev »življenja v laži« namreč nimata kaj iskati na mestu, kamor ju je postavila ga. Mikolič: v konformistični falangi spontanih in manj spontanih neoliberalcev, kjer sta že beseda *laž* in *lažniv* evfemizma; če pa bi bil svet urejen po Collodijevo, bi imeli na FHŠ celo polje fižolovk, štrlečih iz obličij vodstva tam, kjer imajo druga človeška bitja nosove. Ni nobenega »nesporazuma« razen nemara tega, da se v slovenskem okolju zdi sprejemljivo, da ljudje z znanjem, formo mentis, preokupacijami in etiko, kakršni krasijo vodstvo FHŠ in v precejšnji meri tudi vodstvo UP, zasedajo vodilna in sploh kakšna mesta v akademskem okolju. Nastala škoda je dvojna. Naprej njihov habitus sproti razkraja že tako šibko intelektualno dejavnost v deželi, poleg tega pa se njihovi dejanski talenti ne pokažejo na sejnih, kjer bi lahkovernim s svojo prepričljivostjo lahko prašiče prodajali kot koze.

Vsekakor v tej deželi obstajajo spontana pravila, tako rekoč vrednote, ki velevajo, da lokalni ugledniki lahko blatijo kogarkoli – ga. Mikolič kar naprej pravi, da jo nekdo napada, o njej laže, si izmišlja njene malverzacije, stoji za študenti ipd. Le zakaj se spričo vseh teh grozodejstev ne zateče kar na sodišče? Delinkventi so ji znani, delikte pa si gotovo da vsaj izmisliti (ali svoje prilepiti na druge), če jih že ni mogoče najti. Te vrednote hkrati prepovedujejo

¹ Odgovora urednice *Sobotne priloge Dela* ge. Alenke Brajnik, na katero sem svoje pisanje naslovil, do danes, 9. 11. 2010, nisem prejel, zato integralni odgovor objavljam na vsakomur dostopnih spletnih straneh. Pripominjam, da je bila s tem moja ustavno zajamčena pravica do odgovora prekršena.

»podrejenim« (le od kdaj je legitimo imeti kolege za podrejene?), da bi o »nadrejenih« in celo o njihovem učinkovanju na temeljno dejavnost fakultet, povedali karkoli brez cenzure. Pa je strah odveč, cenzuro bodo opravili mediji, saj se bodo aktivirale vrednote/merila, ki »agresivnost« do predstojnikov in samorazglašanih »veličin« prepovedujejo. Pomembnost znanstvenega opusa se danes meri tako, da se lahko ga. Mikolič tolče po prsnem košu: ima nad tisoč točk, ker objavlja v revijah, ki jih priznava njena družčina, in ker čepi na položaju, kjer je v dobro institucije in družbe ne bi smelo biti, ki pa ji samodejno prinaša še več točk. Zato spet lahko čepi na tem položaju in troši denar, ki je v običajnih deželah namenjen pravemu raziskovanju. *Sonderweg* pač.

Rektor Bohinc je izdal manifest, ki zagotavlja, da UP ni v nevarnosti in je ni treba braniti in kot glavno, edino in vse nevarnosti razume pomanjkanje denarja, ki pa ga UP menda ima, sicer ne bi odpirala novih programov in celo fakultet, in javno objavljane nesoglasij in polemik. Toda prav UP, takšna, kakršno so izoblikovali g. Bohinc, sodelavci in predhodniki, je nevarnost za univerzo kot družbeno institucijo. Temu bi kajpada bilo potrebno posvetiti več besed in prostora. Vendar bo izkušenim takoj jasno: denimo, bil je povsem legalen izredni sestanek Oddelka za antropologijo, na katerem je bila **izrečena nezaupnica g. Škofu Lenartu** in zahtevan drugačen pravni položaj oddelka, ki bi, denimo, g. Darku Darovcu, onemogočil, da, nekompetenten, kakršen je vsaj na tem področju, vsili oddelku predmet Antropologija Istre, ki naj bi ga nosil sam, predaval pa kdo drug. Ker vodstvo FHŠ povsem dokazljivo ne loči ene znanstvene discipline od druge (ponosno je na *vsevede* in *ničvede*, da so le fleksibilni in odvisni, kar se da dokazati iz besedovanja in dela ge. Mikolič), je edina obramba znanstvenih disciplin in znanstvenega dela pravno zavarovanje področja, kjer se to delo dogaja. Avtonomija visokošolskega oddelka, ki pokriva disciplinsko področje, je v eri vesplošne fleksibilnosti in navidezno univerzitetnih zavodov še posebej potrebna zaradi teh razlogov: (1) ker pravilniki in statuti dajejo vodstvom v roke neomejeno poljubno usmerjeno moč; (2) ker vodstva podtikajo epistemično nemogoče, a lukrativne ali klientelno potrebne predmete; (3) ker si vodstva privoščijo kadrovske manipulacije v nasprotju z interesi znanstvenih disciplin in znanstvenih domen (ki kot dejavniki sploh ne nastopajo v kadrovanjih); (4) ker obstaja nevarnost, da bodo »evropsko usklajeni« multi-kulti oz. internevesekaj študiji uničili

znanstvena področja in discipline (kar se je na FHŠ pravkar zgodilo: **disciplinsko področje antropologije je vodstvo razsulo**, njegove ostaline pa potisnilo nazaj v pacificirani program Kulturnih študijev in antropologije-KŠA). Vodstvo je uvedlo tudi študijski program Medkulturnega jezikovnega posredovanja-MJP, ne da bi na FHŠ pred tem obstajala kaka rigorozna lingvistična disciplina (odkar so s te ustanove napodili g. I. Ž. Žagarja in go. Janjo Žmavc) in na njem nastavilo nove ljudi. Po mnenju vodstva FHŠ in UP sodi zahteva po avtonomiji znanstvenih disciplin med nemogoče zahteve, saj bi mu bilo z njo onemogočeno brskanje po neznanih stvareh, kar mu zdaj zagotavlja pravilnik o delovanju, ki si ga je izdalo (Pravila o organizaciji in delovanju Fakultete za humanistične študije Koper²). V resnici pa gre zgolj za nujne pogoje za normalno delo in nič drugega. To pa je prekršek, ki ga je treba na FHŠ najstrože kaznovati, še tem bolj, ker vodstvo sploh ne razume, za kaj gre. No, na FHŠ se **ne dogaja samo čistka zaposlenih, ampak obenem tudi čistka znanstvenih disciplin**.

Seveda je jasno, da debata v to smer ne more biti namenjena vodstvu FHŠ in UP, saj zanju problematika znanosti sploh ne obstaja, njun program je vsečnost nosilec družbene moči in pridobivanje sredstev, orodje pa moledovanje za drobtinice, ki komaj potešijo apetite njihovih članov in klientele.

Integralno besedilo se nadaljuje na spletnih naslovih:

<http://resimouniverzo.blogspot.com/>; <http://bracorotar.wordpress.com/>

Avtorjev komentar: DO SEM JE BILO BESEDILO (zaradi omejitve dolžine) NAMENJENO ZA OBJAVO V DELU, vednar pa mi uredništvo *Sobotne priloge Dela* ni privoščilo udejanjenja pravice do odgovora niti poslalo kakršnegakoli odgovora na moj prispevek.

XX

² Ta pravila (zadnja revizija je z dne 19. novembra 2010), ki jih kljub temu, da bi morala biti javno dostopna, ne boste našli na spletnih straneh UP FHŠ, imajo zelo bizarne člene, med najbolj avanturističnimi je tisti, ki pravi, da »oddelek sestavljajo tudi visokošolski učitelji in sodelavci ter znanstveni delavci sorodne smeri, ki so zaposleni na univerzi, in so pri izvedbi študijskega programa posameznega oddelka sodelovali v preteklih letih ter je njihovo sodelovanje predvideno tudi v prihodnje«. To pomeni, da se v nobenem trenutku ne da ugotoviti števila sodelavcev oz. sodelavk oddelka in so vsi oddelčni sklepi neveljavni, saj kot učinek navedenega v nobenem trenutku ni mogoče ugotoviti sklepčnosti. Pravila smo pripeli na blog »Rešimo univerzo« – glejte menu na desni strani – in s tem deloma popravili nezakonitost poslovanja vodilnih organov UP FHŠ.

Juliet:

*"What's in a name? That which we call a rose
By any other name would smell as sweet."*

William Shakespeare, *Romeo and Juliet*, II. dejanje, 2. prizor

Le kaj ga. Mikolič demantira? Zdi se, da ji pomen besede »demantirati« ni ravno kristalno jasen. Če besedo izvaja iz fr. izraza *démenti* (*dé-mentir* = od-lagati), bi morala utihniti, če pa jo, nekoliko nenavadno, izvaja iz latinske besede *dementia*, pa bi bilo prav, da bi povedala, kdaj ne demantira.

Ali je na FHŠ kriterij odpuščanja to, da je nekdo zaposlen tudi drugje? Vsi »odslovljeni« (da ne vznemirjam pohodničnih in prikofetnih pravoznalcev iz spremstva ge. Mikolič) so namreč delali na FHŠ za tem bolj beden denar, čim dlje od vodstva so bili, a so delali za plačilo in imeli nekakšne pogodbe. Večina je s tem zaslužkom krpala svoje mesečne proračune. Seveda ni pravni žargon, ne tak, kakršen je, in še manj tak, kakršnega si ga predstavljata vodstvo FHŠ in UP, kar vse, kar je mogoče reči o metanju iz službe, in tudi ne edina oblika, kako je to mogoče reči. Pravo nima privilegiranega dostopa do družbene realnosti, kar ve tudi vsak kolikor toliko inteligen ten pravnik. Prav zato, ker je FHŠ menda gojišče humanistike, **je poletno jahanje na »nepodaljševanju pogodb«**, ki je v resnici odpuščanje začasno zaposlenih, bedasto sprenevedanje, ne pa odkritje kamna modrih. Vsekakor slepo sklicevanje na pravne ali, natančneje, domnevno pravne izraze kot na magične obrazce še najbolj kaže naravo in kakovost humanistike in družboslovja na FHŠ. Nesramnost zase, ne več neumnost, pa se je sklicevati na študentske izbire predmetov, potem ko ste vrsto nenaključno izbranih predmetov iz ponigliavih razlogov umaknili iz ponudbe študentom: **le kdo si izbere predmet, ki ga ni.**

Število odpuščenih, nagnanih ali odslovljenih se spreminja od ene dekanjine izjave do druge, kar je težko imenovati zagotavljanje kredibilnosti – a vendarle, če se prave osebe potrudijo ... Odpuščeni sta bili tudi sodelavki, ki je zanju vodstvo sprva trdilo, da ju ne odpušča, le pogodbe za naslednje leto ne bo z njima podpisalo, pa še predmetov da nimata, saj jih je vodstvo dodelilo drugim (fleksibilnost na način FHŠ: ni važno, kaj znaš oz. da kaj znaš, da le imaš pravšnji karakter), nato je vodstvo, menda po nasvetu državnega inšpektorja za delo

(sicer je na UP pravna služba, a ta ali nič ne zna ali pa njena opozorila ne štejejo) **dolga leta verižene začasne zaposlitve na lepem prekvalificiralo v zaposlitve za nedoločen čas, nepodpisovanje pogodb pa v odpustitve iz poslovnih razlogov.** Svojih sklepov, ki jih je vodstvo FHŠ utemeljevalo z začasnostjo zaposlitve, in iz katerih izhaja odpuščanje, seveda ni revidiralo. **Vsaj Taja Kramberger in Sabina Ž. Žnidaršič sta odpuščeni na podlagi povsem napačnega in nezakonitega ravnanja, ki je formalno vzelo za podlago napačno ugotovljeno dejansko stanje, priznanje napake pa ne odpravlja sklepov na napačni podlagi.** Pa zagotovo nista edini: Eva Brajkovič in Tomaž Gregorc, asistenta, ki za vodstvo nimata niti imen, kaj šele pravice, sta bila izpostavljena enakemu ali podobnemu tretmaju.

Kdo torej zavaja, goljufa, ponižuje, izkrivlja in laže?

In kako se imenuje ravnanje neke znanstvene in visokošolske ustanove (in katerekoli javne službe), ki se skuša ne glede na vse in za vsako ceno znebiti prav določenih sodelavcev, če ne čistka.

Vsekakor so (ali bodo) tisti od nagnanih ali ustrahovanih, ki bodo s FHŠ še sodelovali, ali patološki pohlevneži brez rudimentarne hrbtenice ali mazohisti ali pa živijo v taki revščini, da za preživetje nimajo drugega izhoda.

Tudi kriteriji, četudi ves čas za lase privlečeni, se neprenehoma spreminjajo, zadnjo spremembo prinaša prav spis ge. dekanje, o katerem teče beseda. Še na začetku poletja so bili v zbornem izrekanju vodstva **FHŠ kriteriji za zaposlenost obremenitev, matičnost (stalno bivališče), zaposlitev za nedoločen čas, kombinacija pedagoškega in raziskovalnega dela,** zdaj pa ga. Mikolič nenadoma navaja (skuša retrogradno implementirati) še nosilstvo predmetov, ki odtehta stalno zaposlitev (veznik je »ali«), najbrž zato, da bi s tem ustvarili podlago, da bi lahko »zakonito« ohranili ali nastavili vodstvu vsečne osebe ne glede na to, ali so zaposlene drugje, da le vzorno sodelujejo z vodstvom FHŠ kakor npr. **ga. Marta Verginella**, ki je v službi na FF v Ljubljani, ali so celo njegovi člani (kar je vodstvo v prvi čistilni vnemi prezrlo) kakor npr. **g. Aleš Erjavec**, ki je v službi na ZRS SAZU v Ljubljani. (Ni nepomembno, da je ta gospod predstojnik programa Kulturni študiji in predsednik Akademskega zbora-AZ FHŠ; AZ je pod njegovo taktirko pravkar od sebe spustil vsakemu

inteligentnemu in minimalno dostojnemu človeku odiozno izjavo »Za Fakulteto za humanistične študije«, ³ s katero se kakor v najbolj nori groteski že hiti hvaliti dekanja ga. Mikolič in ki pomeni prvovrstno in najbednejšo *akademsko abjekcijo*: popolnoma neutemeljen – argumentov ni nikjer, le pavšalne obtožbe-projekcije – linč kritičnih intelektualcev in intelektualk, ki so imeli državljanski pogum javno opozoriti na rokomavharstvo v vodstvu UP in UP FHŠ.)

Vodstvo trenutno končuje kadrovske čistke, ki se je bolj zapletla kakor glavčina odpuščanja. Očiščevani so namreč ukrepali in zdaj jim ga. Mikolič posveča tirade v medijih in na sestankih. Pravzaprav se mora iz korpusa učiteljev znebiti le še mene, pa bo na FHŠ zavladata *neoliberalna nirvana*. Morda pa vendarle ne. V zvezi s čistkami lahko pričakujemo manj prijetno nadaljevanje: čistke so namreč kakor čebula, kar naprej se za čiščenje ponujajo nove plasti vse dotlej, da ne ostane na instituciji ena sama oseba, a še tu ni ravno zanesljivo, da bo to prav ga. Mikolič.

Kritika »nekaterih sodelavcev«, naslovljena na vodstvu UP in FHŠ, je delo peterice ali šesterice odpuščenih, ki bi očitno – v skladu z zakoni – morali biti zaposleni za nedoločen čas, pa ne bodo, ker vodstvo ne prenese kritike. Vsaj nekateri iz te skupine nagnanih so menili (in še menimo), da sta vodstvu FHŠ in UP nesposobni in naj končno zapustita položaj, na katerem delata zgolj škodo (**jasno je, da ne napadamo fakultete in univerze**, ampak zgolj tiste kadre, za katere se je na podlagi neštevilnih izvršenih dejanj že izkazalo, da ne znajo voditi znanstvenih in pedagoških institucij, obenem pa ne znajo komunicirati z ljudmi; **fakulteto in univerzo torej peterica ali šesterica brani pred tistimi posamezniki in posameznicami, ki obema ustanovama povzročajo neizmerno in nepopravljivo škodo**). Kritika zlohotnih dejanj vodstvenih organov torej ni bil napad na institucijo, ampak poskus rešitve institucije iz krempljev ljudi, ki se z njo enačijo. Škoda ni le finančna, je tudi moralna in znanstvena, saj vodstvo, poleg tega da uvaja absolutno pokorščino in venalnost, ni zmožno kvalificirano presojati o kakovosti programov, o pomenu in naravi disciplin in temeljnih

³ Prav tako objavljeno na vhodni spletni strani UP FHŠ: gl. spodaj pod »NOVICE« (<http://www.fhs.upr.si/sl/novice/za-fakulteto-za-huma>).

raziskav, kar nadomešča z že omenjenimi multi in inter študijskimi programi – v resnici pa so ti programi brezdisciplinski –, ki naj bi bili lukrativni in usklajeni z evropskimi intencami in ki naj bi ustrezali birokratski konjunkturi in popolnoma izkrivljenemu dojemanju evropskih navodil.

Vodstvo FHŠ tudi v znani totalitarni, natančneje stalinistični maniri (to ni zmerjanje ali dajanje vzdevkov, ampak klasifikacija na podlagi strukturnih posebnosti) ves čas išče »kolovodje« vsega, kar se zgodi, pa ni pod njegovim nadzorom oz. ne paše v njegove adolescentske predstave o akademskem življenju. Posledica te preganjave so bila **inkvizicijska zasliševanja študentov, ki se jih je udeleževal ves vrh institucije, posebej pa se je odlikoval g. Krištof Jacek Kozak** (g. Kozak je najbrž ena izmed žrtev mojega »grobega in žaljivega vedenja do kolegov«, saj sem mu kot edincu svojega kolega iz kroga Perspektiv, avtorja vrste političnokritičnih dram, med njimi *Afere*, rekel, da »jabolko včasih pade zelo daleč od drevesa«, videti je namreč kot neki lik iz očetove drame), zapleti pri diplomah, kjer ni ravno čedne vloge igral **g. Mitja Guštin** (z vzdevkom drdrdr...), ki po krivici ni postavljen ob bok **g. Marku Jesenšku**. In kritika, namenjena vodstvu FHŠ, je bila pri priči v skladu z lumpen absolutistično mentaliteto prevedena v napad na FHŠ (FHŠ, *c'est qui?* Ga. dekanja s svito, g. Darovec – zakladnik, kdo drug, ki zanj še ne vemo?). In glede na vedenje »kolegov« je v vsem tem precej več kakor zgolj *grano salis*, gre bolj za *monticulus femi*.

V kontekstu množičnih nepodpisovanj pogodb za delo in prav obsedenega javnega in zasebnega blatenja in diskvalificiranja ljudi, ki jih vodstvo, ki kljub vsemu ni zgolj V. Mikolič, ne mara, se zdi naslednji stavek ali produkt cinične arogance ali demantiranja na način V. Mikolič. Takole gre: »Kljub temu na FHŠ z nikomer nismo prekinili sodelovanja zaradi takega delovanja. Ravno nasprotno...« Če pa bi mislili, da »nasprotno« pomeni, da je sklenilo vodstvo FHŠ svoje kritike nagraditi, bi se krepko motili, pomeni zgolj to, da mene še niso zabrisali iz službe, ker jih trenutno ovira zakon, zato pa so mi po 15 letih redne profesure (do katere nisem prišel na FHŠ) ultimativno poleg predavanj naložili **še dvojno dozo vaj po tarifi za asistente, češ da sem edino tako upravičen do polne plače**. To seveda ni res, ampak čez leta, ko bo sodišče odločilo, bo zame prepozno.

Ga. Mikolič dokazuje malone neverjetno tolerantnost vodstva FHŠ do moje osebe, saj naj bi mi navzlic »grobim žalitvam« dovolilo imeti nekakšne položaje v »najvišjih organih« na UP in FHŠ. Te »najvišje organe« moram naštet, da ne bi kdo misli, da sem bil udeležen v neoliberalizaciji FHŠ in UP: komisija za izvolitve v nazive FHŠ, komisija za izvolitve v nazive UP (v teh dveh komisijah smo člani nadzirali popolnost dosjejev pri kandidaturah in pravilnost vlog in nič drugega), Senat UP, kjer sem lahko ugovarjal predlogom sklepov in glasoval, in uredniški odbor revije *Annales*, kamor sem bil komaj kdaj povabljen, o kakšnem sodelovanju pri uredniški politiki pa ni bilo ne duha ne sluha. Iz vseh štirih sem zaradi etično higieničnih razlogov že izstopil. Nisem bil član nobenega gremija ali kolegija, kjer se je res odločalo o politikah fakultete in univerze. Toda iz organov FHŠ – tako kakor nekdanje iz stalinističnih komunističnih strank – sploh ni mogoče izstopiti. Prejel sem sklep o »razrešitvi« s podpisom g. Bohinca, ne pa sporočila, da so moj odstop vzeli na znanje in ga upoštevali, kar bi bila kolikor toliko civilizirana oblika.

Nekaj pa je ga. Mikolič sredi demantiranja vendarle prav storila: **povezala je, na svoj način »dobre oblastnice« seveda, dogajanja na ISH v Ljubljani leta 2004 s tem, kar se leta 2010 dogaja na FHŠ.** Tudi v primeru ISH je namreč šlo za neoliberalni udar z vso spremljavo korupcije, poniglavosti, grabežljivosti in sprenevedanja, in to za prvega v visokem izobraževanju v tej deželi. Zadeva je seveda dokumentirana (ga. Mikolič ima obstoj dokumentov, ki jih je sama spravila na svet, za napad na institucijo, enako so ravnali njeni predhodniki na ISH; zadeva ISH je javno dokumentirana, objavljeni so ponarejeni zapisniki (primerjani s posnetki), ponarejena glasovanja, obstaja papir, ki kliče k ostrakizmu ge. Irene Šumi in »kolegialni« podpisi ljudi, ki zahtevajo njeno odstranitev, – podobne obravnave je bila deležna tudi ga. Taja Kramberger, saj so člani neimenovane komisije za oceno doktorskega dela podpisovali izjave o tem, da še ni oddala besedila teze (tako ali tako neresnica), ne pa o tem, da je mentor na neregularen način odstopil, da Senat ISH ni opravil svojega z zakonom naloženega posla, itn. – objavljene so tudi kritične analize besedil in dogajanj, skozi katera se je udejanjila uzurpacija), na FHŠ res niso ničesar novega izumili. **Nedvomno je vzgojno in pravilno, da ga. Mikolič popularizira že nekoliko pozabljeno *Monografijo o ISH*.** Ta monografija je eden dokazov, da neoliberalizem ni osebna izprijenost (ta je le pogoj zanj), naključno počutje ali

stvar priznavanja oz. »ostrega zavračanja«, ampak **ideološka konstitucija z jasno zgradbo in prepoznavnimi cilji, ki seveda obstaja in deluje prek oseb** (ne glede na to, ali si ti pravijo neoliberalci ali ne, zato je zanikanje smešno ob vseh nagrmdenih dokazih). Vsi glavni elementi teh dveh dogodkov so skupni (ignoriranje zakonov, lukrativnost in fleksibilnost učiteljev/raziskovalcev, odprava kolegialnosti in uvedba hierarhije, zmanjšanje kompetetnosti kadra, izsiljevanje s službo ali z izpiti, z blokiranji doktoratov in znanstvenih karier), je pa tudi nekaj različnih odtenkov (npr. v primeru ISH so se nasprotniki neoliberalnega prevzema sami umaknili iz institucije, nekateri izmed izvajalcev puča so nato poskušali navezati stike z njimi in stvari zgladiti, nekateri pa so bili opiti od zmagoslavja in evforični).

Vloga Taje Kramberger in moja vloga na ISH pa že presega zmožnosti ge. dekanje. Jaz sem namreč ISH ustanovil, da vsaj del humanistike ne bi stagniral v pasti »nacionalnih ved« in da ga ne bi potegnil za seboj neoliberalni vrtinec, ki se je začel čutiti tudi v Sloveniji. Ga. Kramberger je **brez mojega kritja** (drugim kolegom in kolegicam so ob izteku statusa MR na ISH našli zaposlitev ali honorarna dela, ge. Kramberger ne, nobene protekcije ni hotela, zato je nekaj let na ISH delala povsem neplačano) vložila praktično neizmerljiv trud v ta boj, in ta trud so prav kmalu začeli sabotirati starejši kolegi na ISH, ki jim je bilo več do hierarhije in njenih ugodnosti kakor do pospešenega razvoja znanstvenega polja, ki bi institucijo lahko potegnil iz lokalnih determinacij. Taja Kramberger je, denimo maja 2000 organizirala veliko javno manifestacijo zoper sektarsko in privatizirano znanstveno politiko ministrstva za znanost, ki je bila uvod v neoliberalni stampedo na tem področju (prav ona je napisala tudi Manifest tega »upora«, ki bi ga bilo dobro znova prebrati in upoštevati; na prireditvi je bil kontinuiran program od jutra do polnoči, bilo je kakih 3000 udeležencev in več kakor 2500 ljudi, tudi iz tujine, je podpisalo peticijo, karavana polintelektualnih napihnjencev – precej tudi z ISH – pa je odkolovratila naprej).

Po petnajstih letih vodenja najprej raziskovalnega centra, nato fakultete sem se umaknil, ker sem izgubljal stik z znanostjo, ki je bila moja prva preokupacija, in ta umik je omogočil neoliberalni puč. Ga. Mikolič je pač s precej zamude prepoznala sorodne duše, naj jih *blagoslovi njihov skupni neoliberalni bog*. ISH sicer umira, kakor tožijo nekateri izmed njegovih sodelavcev, a povezava med

njim in FHŠ je že vzpostavljena: ga. Karmen Medica migrira med ISH in FHŠ. Najbrž je ISH v tem stanju pravšnji partner vodstva FHŠ. Le vizijo znanosti in humanistične institucije, ki je vpisana v ustanovne dokumente ISH, je treba pustiti vnemar, saj je zunaj mentalnega obzorja vodstev FHŠ in UP.

Toliko o ISH, ki ga ga. Mikolič vlačí okrog, kakor da dokazuje nekaj v zvezi z značajskimi potezami Taje Kramberger in mojimi. Na to, kar dokazuje, sem seveda v mejah razuma ponosen, ga. Mikolič pa se sama uvršča tja, kamor se uvršča.

Ga. Mikolič tudi venomer ponavlja laž, da Taja Kramberger ni nikoli imela polne pedagoške obremenitve, resnica je namreč povsem nasprotna: ga. Kramberger je bila močno, ne le nekaj odstotkov, nad in preobremenjena, kar je bila posledica administrativnega hokus-pokusa na FHŠ pod vodstvom ge. Mikolič. Ker je bila ga. Kramberger ena najboljših predavateljic na fakulteti (ga. Mikolič naj nikar ne govori o visokem povprečju ocen – praktično vse vodstvo in njegova bližina je še lani imelo sramotno nizke ocene, g. Krištof Jacek Kozak npr. ne more biti izvoljen za izrednega profesorja, ker mu študentje ne dajo pozitivne ocene; letos so te lanske ocene, glede na posebni odnos vodstva do dokumentov, lahko že izvrstne, le da niso delo študentov). Kakorkoli že, Taja Kramberger je bila zgled nezatrte in v znanju suverene asistentke in že kot taka moteča, poleg tega je bila zelo dejavna in uspešna, kar je manj uspešne kolege neznansko motilo, tako zelo, da so neprenehoma opravljali njo in mene in najino menažo. Od tega, da je pri izvolitvi v naziv docentke in znanstvene sodelavke dobila enoglasno najboljše ocene od šestih priznanih univerzitetnikov in raziskovalcev, in je nato izvolitev, podobno kakor od vodstva drugače načrtovan zagovor doktorske teze, potekala gladko in bila akceptirana na Senatu UP 14. 7. 2010, si vodstvo FHŠ še ni opomoglo, saj Senat FHŠ, ki naj bi sklep senata UP le potrdil, za to dejanje doslej ni zmožel moči, čeprav je bilo na dnevnem redu seje. (No, v zadnjem tednu lahko glede na prejete dokumente dopišem: ga. Kramberger je – pustimo dejstvo, da je v procesu odpuščanja iz povsem neutemeljenega »poslovnega razloga« – od 29. septembra 2010 znanstvena sodelavka in docentka za področji zgodovinske antropologije, socialne antropologije, saj se je menda vodstvo UP FHŠ ustrašilo njenega odgovora v *Sobotni prilogi*, 23. 10. 2010, in je hitro izmotovilo

izvolitev ter odločbo poslalo naslovljenki dober mesec za domnevnim dejanjem glasovanja na Senatu UP FHŠ, kajpada, več mesecev po sklenjeni proceduri.)

Ga. Mikolič **preprosto laže, ko pravi, da so bile T. Kramberger »ponujene različne možnosti, a se zanje ni odločila.« Prav nič ji ni bilo ponujeno razen tega, da pobere šila in kopita, in ji še danes ni**, kar je seveda logično glede na mentalne zmogljivosti in ozkosrčnost same ge. Mikolič in še bolj njenih svetovalk in svetovalcev. Domnevam, da bi se raje obesili, kakor T. Kramberger ponudili kaj drugega kakor odpoved. Saj ji (dolgo) niso (bili) v stanju izročiti niti potrditi izvolitve v docentko in znanstveno sodelavko. Nemara je zadeva še bolj patološka: Senat FHŠ zaradi prekipavanja emocij sploh ni bil zmožen o tej zadevi razpravljati in jo kolikor toliko dostojno končati, temveč je očitno iskal način, kako bi izvolitev blokiral. Mesec po seji Senata in seveda po javni omembi te manipulacije, se je pojavilo obvestilo o izvolitvi, kakor da gre za sklep redne seje Senata FHŠ. Ge. Mikolič ne bo mogel spraviti v nebesa niti Škof Lenart z vsemi svojimi teološkimi spretnostmi, dolžna je namreč zakonito ravnati in varovati zakonitost na instituciji, ki naj bi jo vodila.

Ni res, da s FHŠ niso napodili vrste dobrih profesorjev, dobrih po običajnih visokošolskim merilih, ki veljajo tudi v drugih deželah, ne dobrih za vodstveno klientelo FHŠ. Tem profesorjem večina razveseljenih ostalih po izobrazbi in kompetencah s svojim negodnim paberkovanjem ne seže niti do gležnjev. Seveda je povsem mogoče narediti primerjavo med odslovljenimi ali drugače preganjanimi (z aroganco lokalnih harambaš, kakor pravim jaz, ali z aroganco malih šefov, kakor pravi Anton Kramberger, strokovnjak za elite in »elite«), in gojenimi, a jo hranim za jubilej.

Kar zadeva mene, seveda ni res, da nisem prejel grozilnega pisma, le dekanja mu pravi »opozorilo«, meni je vseeno, toda v njem so kršitve ustave, druge zakonodaje in množica izmišljotin o mojih deliktih, ki jih je iz minute v minuto več. Listek je tudi v nasprotju z evropskimi listinami, ki obravnavajo akademsko svobodo in s priporočilom UNESCO iz leta 1997, objavljenim 1998 (vse po vrsti zahtevajo kritičnost – tudi do lastne institucije, med delikte pa uvrščajo spolno, rasistično, religiozno in drugo nadlegovanje, finančne goljufije in špekulacije idr.). Lokalna delovna zakonodaja, ki sicer govori v prid našim očitkom vodstvu, je subsidiarna glede na mednarodne konvencije, ki jih je ratificirala država, in glede na ustavo. Členi zakonov, ki niso v skladu z Ustavo ali z normami,

zapisanimi v teh listinah, ne veljajo. Same trditve v inkriminirani peticiji pa so neresnične le toliko, kolikor se opirajo na laži in izmišljotine v izjavah vodstva FHŠ. Vendar je te očitke vodstva FHŠ še mogoče uvrstiti v *mobing*. Mobing je tudi razširjanje govoric o dobrohotnem ustavljanju disciplinskih postopkov, ki je obenem blatenje moje osebe (z imenom in priimkom). V linč prehaja *Gleichschaltung*, ki jo g. A. Erjavec zahteva od članov Akademskega zbora. Dosežek je objavljen na spletni strani fakultete in, ker gre za poziv k strnjevanju vrst z namenom, da bi se večina znesla nad manjšino, **bi bilo dobro, da si zadevo ogleda tudi javni toželec, da ne bo presenečenj s kako razsodbo mednarodnega sodišča za človekove pravice**. Jaz pa si seveda jemljem pravico (kravrno je, da si jo je treba jemati), da gospodo mobingarje imenujem z njihovimi imeni. Očitno moram naštetih tudi »grobe žalitve«, ki mi jih vodstvo FHŠ tako dobrosrčno odpušča:

- **Ge. Karmen Medica** sem ob mečkanju na odru v ŠKUC rekel, naj neha, saj ni kompetentna;
- O **gospodu Vladu Kotniku**, ki ne zna izpolnjevati vlog za habilitacijo, sem na podlagi daljšega znanstva malce direktno odgovoril na njegovo namigovanje, da ga KIN FHŠ šikanira (namesto g. Kotnika je šla v naskok **ga. Sandra Bašić**, najbrž v upanju, da je naletela na homofobni napad, a ga ni bilo);
- O **g. Jacku Kozaku** sem rekel tisto o jabolku in drevesu;
- O **g. Škofu Lenartu** sem rekel, da je doktoriral iz teologije, kar piše v njegovem CV, in da imam jaz, ker je pač predstojnik mojega oddelka in prodekan, občutek, da sem na ekonomsko teološki fakulteti, a je to zanj po vsem videzu zmerljivka.

Pripominjam še, da bi osebno integriteto, ki naj bi jo pri naštetih osebah napadal, te osebe najprej morale imeti, da bi lahko bila napadena. Po mojem mnenju ta pogoj ni izpolnjen. Kar zadeva svobodo govora ge. Mikolič pa ne dvomim, da se zanjo na FHŠ krepko zavzemajo, saj jo tudi uživa, čeprav je zato bolj rahločutnim tudi kdaj nerodno. Zavzemanje za svobodo govora pri tistih, ki se z dekanjino svobodo govora ne usklajujejo, pa ima bizarne oblike: mobing, grozilna sporočila, odpuščanje, ultimati, odprta pisma »ogorčenih«, ki baje ne vedo, kaj so svobodno podpisali, neskončni monologi vpričo študentov, ki jim pravi dialogi, zaenkrat še verbalni linč, ki ga prireja Akademski zbor pod

predsedovanjem g. Aleša Erjavca in uvaja mentalno homogenizacijo oz. *Gleichschaltung* na instituciji, ki bo »demokratično« utemeljila sankcije zoper peterico do šesterico (glede na kakovostne podatke FHŠ) odpuščenih in odpuščanih.

Vodstvo je do mene tako spravljivo in popustljivo, da hoče spodnesti mojo materialno eksistenco (temu je namenjeno konstruiranje odpustitve iz krivdnih razlogov, pri kateri ni treba plačati odpravnine, sicer bi gotovo izdelali poslovne razloge).

Igorja Ž. Žagarja ne bom zagovarjal, ker lahko bolje opravi sam. Toda za svoje trditve ima izčrpno dokumentacijo. Ima jo tudi za nekatere sodelavce – nenadoma brez imen, gre pa za gg. Marka Jesenška in Mitja Guština, nemara še za koga – ki so študentke sicer zmerjali, opolzko namigovali in jih zalezovali, a vse to, kakor zatrjuje ga. dekanja, ne »iz žaljivega odnosa do študentov«. Vodstvo FHŠ je bilo prisiljeno g. M. Jesenška odsloviti – začasno seveda, gospod je že nazaj in se vdaja svoji »Trubarjevski« dejavnosti – zaradi nepopustljive načelnosti I. Ž. Žagarja; g. M. Guštin jo je odnesel še bolj poceni, bil je le pokaran, ker pač na Oddelku za dediščino ni nobenega I. Ž. Žagarja. »Sodelavca« seveda »nista imela namena«, a če bi ratalo, bi pač ratalo (**ti delikti so po slovenski in mednarodni zakonodaji primeren krivdni razlog za odpravo delovnega razmerja, ne le na pedagoških institucijah**). Kakor ga. Mikolič ve vse o benignih namenih nadlegovalcev študentk, tako je tudi poučena o mojih naklepih v zvezi s FHŠ, ne glede na to, kaj o tem vem jaz sam. Prihodnost bo sicer pokazala, kaj je na stvari, a kaj ko ga. Mikolič prehiteva tudi prihodnost, da jo bo pričakala v zasedi, oborožena s svojo nenavadno elokventnostjo. Nemara bo prihodnost raje zavila kam drugam. Drugam pa – upajmo – ne bo zavilo sodišče. Samohvala ge. Mikolič je tukaj na spolzkih tleh, naposled bodo o tem vendarle odločali ljudje, ki niso njeni sošolci, sorodniki, sosedje ali mladostni prijatelji, zlasti pa niso vpleteni v delitve moči in sredstev v okviru UP in FHŠ. Če ne na prvi instanci, pa na višjih.

O trdnem soglasju v družini, ki danes gospoduje na FHŠ, seveda ni nikakršnega dvoma, njeni člani so klientelnem primežu, iz katerega ni mogoče izstopiti brez eksistenčnih posledic. Ne le na ravni vzajemnega izsiljevanja (v stilu: če boš ti povedal, bom pa tudi jaz povedal, če ne boš ravnal tako in tako, tvoji otroci, nečaki, vnuki ne bodo dobili službe, zdravstvene oskrbe itn., če me ne podpreš

pri mojem privilegiju, ne boš mogel odpreti ali obdržati »svojega« oddelka in nastavljeni svojih ljudi, ne boš udeležen v oblasti nad institucijo in eksploatajanci na njej, pač pa se boš sam znašel med temi zadnjimi itn.), ampak tudi zato, ker se jim ta primež zdi »naraven« način življenja. To trdnost pa bi lahko načeli že s spraševanjem o poteh, po katerih so profesorji na tej ustanovi prišli do znanstvenih in univerzitetnih naslovov, o tem, kakšne obligacije so si s tem naprtili.

Kakorkoli že, besedičenje ge. Mikolič me dolgočasi, utruja in jezi, ker sem prisiljen odgovarjati na njene blodne konstrukcije in realne grožnje, ki naj bi v besedni povodnji bile videti kot svoje nasprotje, krade čas meni in vsem, ki to jaro kačo še spremljajo. Posebej ogabno pa se mi zdi, ko začne kvasiti nekaj o spoštovanju moje »vloge« v 80-letih, mojega »znanstvenega dela« in »preteklem prispevku k razvoju kvalitete« – o tem ga. Mikolič do predvčerajšnjim ni vedela popolnoma nič, kakor ne ve nič o preteklosti in sedanosti svoje discipline, o procesih v slovenski kulturi in svetovni kulturi, o ljudeh, ki so te procese nosili in jih še nosijo – med njimi je nekaj takih, ki jih je sama brcnila z institucije. O meni še danes ne ve drugega kakor to, kar so jih drugi pred petimi minutami prišepnili.

Vendar je to opletanje s preteklostjo le navidezno priznavanje nekakšnih zaslug v davnini. Tudi pri tem sta ga. Mikolič in spremstvo neizvirna; trik je uporabila, tudi skozi Jožeta Vogrinca, že ga. Neda Pagon ob jubileju knjižne zbirke *Studia Humanitatis*, temeljni namen pa je pokazati, da sem senilno dementen in da me je treba spraviti s poti, moja žena Taja Kramberger pa stremuška oseba, ki pleza v vratolomne vrhove kariere prek mojega trupla, in to tako uspešno, da je navzlic znanstveni superiornosti nad omenjenimi kimavci in ritolizniki, ki jo je zmožen zaznati vsak količkaj izobražen pripadnik človeške vrste, že v drugo ostala brez službe. Kakorkoli že, nisem živel le v 80. letih, nekako sem preživel do danes in tukaj, do točke, na kateri me poskuša ga. Mikolič vreči iz službe ali nagnati v pokoj, češ da sem nekontrolirano koleričen. V to smer vodijo sicer smešne obtožbe »kolegov« o mojem agresivnem vedenju (ki ne bi bilo prav nič čudno po pol stoletja sobivanja s raznovrstnimi podleži in z deficientnimi kreaturami, obloženimi z družbeno močjo in administrativnimi prerogativi, ki delo znanosti ovirajo). Vmes sem naredil marsikaj, česar te osebe nikdar ne morejo niti sanjati, da bi naredile. Marsikaj, česar so se polastile osebe

podobnega kova kakor ga. Mikolič, in nikoli nisem ne hotel ne mislil, da bi moral biti za svoja dela odlikovan ali posebej nagrajen (le od koga bi kaj takega lahko dobil utemeljeno; od tega me je odvrčal moj habitus in pa ljudje, ki so dajali in prejeli lokalna odličja in z njimi delali na ničemer stoječe »znanstvene« kariere). Opravljal sem in še opravljam delo, ki sodi k mojemu znanstvenemu področju, in hočem imeti družbene in ekonomske možnosti, da to delo opravljam še naprej. Zahtevam jih tudi za druge, med njimi za Tajo Kramberger, ki je mednarodno visoko cenjena in priznana avtorica tako znanstvenih kakor literarnih del, jaz pa srečen, da težko usodo delim s tako pokončno, inteligentno, rahločutno in vestno osebo, ki je že bila deležna in bo še deležna tisočernih nesramnosti, če bo ostala v tem bednem, ponigliavem družbenem okolju; le s kom lokalni slepci in zaslepljevalci najnižkotnejše baže mislijo, da imajo opraviti?

Najprej je treba ugotoviti tole: o moji preteklosti ga. Mikolič in njej podobni pač ne morejo izrekati nobene sodbe, ki bi bila kakorkoli relevantna. Če so se kdaj priključili kakšni moji akciji, so se *post festum*, da bi pobrali kulturni in morebitni drugi kapital. V neoliberalizmu je kulturni kapital devaloriziran ali konvertiran v špekulantsko finančni kapital. Razlogi, ki Vesno Mikolič diskvalificirajo kot osebo, ki bi lahko kvalificirano razsojala o čemerkoli iz preteklosti in sedanjosti, tudi moje, sodijo v naslednje štiri kategorije:

- znanje in izobrazba, ki se komajda dosežeta znanje in izobrazbo povprečnih sestavljalcev križank;
- ljudje z njeno formo mentis (če ni »mentis« že pretiravanje) so bili vselej nereflektirano na strani mojih nasprotnikov kot eksponenti represivnih politik, od katerih so si obetali lagodno življenje in birokratsko avro;
- popolnoma drugačne življenjske preokupacije od mojih in od preokupacij Taje Kramberger in mojih prijateljev, tovarišev in kolegov v boju zoper represivni sistem in za intelektualno in kulturno emancipacijo prebivalcev te dežele. Preokupacije ge. Mikolič so usmerjene v nasprotno smer;
- etično videnje, ki izhaja iz realno delane znanosti (ne pa iz pisarniškega ali kakega drugega neobveznega kvasenja o njej), je za go. Mikolič in v 100% odstotkih tudi za »vodilne« na UP, FHŠ, ZRS španska vas, zame in za moje prijatelje in kolege pa je temeljno merilo življenja in dela.

Pri znanosti nikoli ne gre za glasovanja in večinska odločanja, gre pa za preverjanja spoznanj med enako kvalificiranimi. Znanost ni politika in ne bi smela postati *Exerzierplatz* za uradniška karierna plezanja in strankarska nategovanja, da o diktatih OECD, IMF, WB in Evropske komisije sploh ne govorim. S tem problemom bi se morale soočiti intelektualne institucije, pa so njihova vodstva kot trojanski konji že »od vekomaj« na strani oblasti in onemogočajo ponekod same začetke gibanja intelektualcev z grožnjo represije, drugod, v bolj razvitih okoljih, pa z ustvarjanjem, napihovanjem in gojenjem konfliktov med nosilci znanstvenih področij, ki po logiki stvari nikoli ne bi mogli ne tekmovati med seboj in se ne spopadati za prostor pod soncem »družbenih« priznanj.

Ga. Mikolič in njena *camarilla* ne spoštujeta nobenega dela in nikogar, se pa bojita, da bi obtičala v mejah, ki jima pritičejo, vendar premalo, da bi omejila svoje v resnici ekscesno obnašanje: niso eksces kritike, ampak zatiranje kritikov.

Tako ga. Mikolič kakor njeni dvorjani – podobno kakor so nekdanji totalitarni birokrati (in to z identično mentaliteto, se pravi, mentalni pritlikavci) nekaj tvezili o konstruktivni in rušilni kritiki, o razvrstitvi kritik pa so odločali kar sami po kriterijih varovanja svojega sloja – se pravi današnja vodstva administracij v intelektualnih institucijah, ki bi jih smela zgolj servisirati, odločajo o tem, kdaj gre za pravo akademsko svobodo in svobodo izražanja mnenj in kdaj za »vsakršno svobodo«, ki je očitno nekaj tujega birokratskemu, klerikalnemu in totalitarnemu pojmovanju sveta. »Prava« je tako tista svoboda, ki se ujema z mnenji ge. Vesne Mikolič, Darka Darovca in njunih in nemara tudi z njihovimi interesi, kadar se jim posreči, da se jih ovejo in jih uzrejo. Prav zaradi tega rokomavhastega lomastenja lokalnih maherjev drugega razreda po instituciji, ne UP in še manj FHŠ in ZRS niso humanistične, celo ne intelektualne institucije, saj humanistično in znanstveno ime izrabljajo za kritje povsem drugih opravil, zlasti pa za dostop namišljene (lumpen) intelektualne elite v loge prav tako namišljene (lumpen) ekonomske elite. Te loge je mogoče najti na zemljevidu Butal.

Potujočim tja želim srečno pot.